U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: a) **U. G.**, b) **U. N.**, c) **N. B.,** žalobci sub. b) a sub. c) zastoupení žalobkyní sub. a) jako zákonnou zástupkyní, zastoupenou JUDr. Petrem Novákem, advokátem se sídlem Palachova 14, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou, 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2009, č. j. OAM-338/VL-18-K01-2009, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2009, č. j. 28 Az 15/2009 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelů JUDr. Petru Novákovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 12 816 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jejich žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 6. 2009, č. j. OAM-338/VL-18-K01-2009. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že žalobkyně sub. a) v řízení před správním orgánem netvrdila, že byla v zemi původu pronásledována, ani neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že má odůvodněné obavy z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, nebo, že by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Důvodem k udělení mezinárodní ochrany v České republice podle § 12 zákona o azylu nejsou ekonomické problémy, související se stupněm hospodářského vývoje dané země ani tvrzené potíže s přítelem, tedy soukromou osobou, které žalobkyně v zemi původu nadto žádným způsobem neřešila. Rovněž tak výtka o nedostatečném posouzení

případu z hlediska humanitárního nebyla podle krajského soudu na místě, poněvadž otázka legalizace pobytu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť zde existuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Při úvaze o aplikaci § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu vyšel správní orgán z toho, že není známo, že by v Mongolsku probíhal mezinárodní či vnitřní konflikt a případné bytové problémy žalobkyně a hrozící nezaměstnanost se z hlediska úvah o naplnění důvodů ust. § 14a jeví zcela irelevantní.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnili stížní důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka sub. a) namítla, že již v žádosti o azyl vylíčila svoji tíživou rodinnou a ekonomickou situaci v Mongolsku. Žalovaný ani krajský soud ovšem nezkoumal, zda v případě stěžovatelky a jejich dětí nejsou naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, o čemž je stěžovatelka přesvědčena, neboť pokud je ve své vlasti ohrožena na životě, měl ji být humanitární azyl udělen. Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a na svou podporu uvedla, že její manžel byl zatčen za zabití a bude se jí chtít pomstít, již před odjezdem z vlasti ohrožoval jejího syna. Přesídlení syna, jemuž je 13 let a mluví lépe česky než mongolsky, by mělo negativní vliv na jeho psychiku.

Z uvedených důvodů proto stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry Krajského soudu v Hradci Králové.

Po zjištění přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelé spatřují přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

S posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatelé neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již vypořádal ve své dosavadní judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, dostupném na www.nssoud.cz; k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se obecně vyjádřil i v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, dostupném na www.nssoud.cz. K tomu navíc lze dodat, že Nejvyšší správní soud se ve své dosavadní judikatuře též zabýval i nutností pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu žadatelů o mezinárodní ochranu, a to např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, oba rozsudky taktéž na www.nssoud.cz.

K otázce, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. K námitce týkající se neudělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, kde je uvedeno, že v případě, kdy je ve věci vedeno tzv. zkrácené řízení z důvodu zjevně nedůvodné žádosti, není v tomto řízení zjišťována existence důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. *„Jestliže důvody pro udělení azylu podle § 12 nebyly zjišťovány (nemohly být tudíž ani zjištěny) nepřichází v úvahu výrok o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelů o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Ustanovenému zástupci stěžovatelů náleží podle ust. § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti snížená v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky o 20 %, tedy ve výši 10 080 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 10 680 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 2136 Kč.

Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 12 816 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu